

δώσει ραντεβού. Θά είχε συμβή φαίνεται τίποτα κι' είχαν τρέξει να βοηθήσουν τους άλλους συναδέλφους τους. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι' ήμουν ολόμυνοχος στην πιο σκοτεινή και στην πιο κακόφημη συνοικία του Παρισιού. "Ε, τί τὰ θέλετε... Όμολογῶ δίχως καμιά ντροπή ὅτι χτυποῦσε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ φόβο. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Νὰ ἐξακολουθῶ τὸ δρόμο μου ἢ νὰ γυρίσω πίσω; Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι. Ἐκείνη τῆ στιγμῆ εἶδα νὰ στέκωνται λίγα μέτρα πρὸ πέρα πέντε ἀπειλητικὲς σκιές.

—Πάει, τὴν ἔπαθα εἶπα μέσα μου. Ἄν κάνω νὰ φύγω, θὰ μὲ ξεπαστρέψουν, πρὶν προφτάσω νὰ συναντήσω κανένα ἀστυφύλακα...

Ἐπρεπε νὰ φανῶ παλληκαρῶς! Ἐσφίξα λοιπὸν τίς γροθιές μου καὶ τράθηξα μὲ θάρρος κατὰ πᾶνω τους.

—Τί διάολο κάνετε δῶ πέρα; τοὺς φώναξα ὅσο μπορούσα πρὸ ἀγγρια. Θέλετε, νὰ σᾶς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ νὰ σᾶς κλείσω στὸ φρέσκο;

Οἱ ἀπάχηδες, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι, τὰ ἔχασαν καὶ μὴν ἀπάντησαν μὲ δειλὲς κοριτσιώτικες φωνές ὅτι ἔκαναν μιὰ βόλτα καπνίζοντας ἡσυχὰ τὸ τσιγάρο τους κι' ὅτι δὲν ἔχαναν κακὸ στὸ νοῦ τους. Ἐγὼ ὅμως ἔσπρωξα τὰ πράγματα ὅσο μπορούσα, ἔδειξα δὺ ἀπὸ τοὺς κακοποιούς καὶ τοὺς πρόσταξα:

—Ἐσεῖς, ἔμπρός, ἐλάτε μαζί μου!..

Οἱ ἀπάχηδες ἔσκυψαν τὸ κεφάλι καὶ μ' ἀκολούθησαν. Δηλαδή, γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβής, ἐγὼ πήγαινα ἀπὸ πίσω τους! Στὸ δρόμο οἱ δὺ ἀπάχηδες μού γύριζαν κάθε τόσο τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ὅτι δὲν ἔχαναν τίποτα κι' ὅτι ἦταν ἀθῶοι σὰν μικρὰ παιδιὰ...

—Καλά... καλά... τοὺς ἀπαντοῦσα κάθε φορά. Θὰ τὰ ξαναποῦμε στὸ τμήμα...

Μὰ δὲν πήγαμε στὴν ἀστυνομία, παρὰ στὸ σπίτι μου. Ἐκεῖ τότε ἔμπασα μέσα τοὺς δὺ ἀπάχηδες, τοὺς ἔδωσα ἕνα ζεστὸ ροῦμι καὶ τοὺς ἔβασα κρυφὰ στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα δεκάρικο. Ἐπειτα, ὅταν μού ἐξήγησαν ὅτι ἦσαν ἀνεργοί, τοὺς ἔδωσα ἀπὸ ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ ἕνα φίλο μου βιομηχανοῦ πού εἶχε ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Οἱ ἀπάχηδες κατόπι ἐφύγαν, ἀπὸ πρῶτα μού ἔσφισαν θερμὰ τὸ χέρι. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔμαθα ὅτι κι' οἱ δὺ τους δούλευαν ὡς ἐργάτες στὸ ἐργοστάσιο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔγινε καλὸς ἀνθρώπος καὶ καλὸς οἰκογενειάρχης. Ὁ ἄλλος ξαναγύρισε στὸν ὑπόκοσμο καὶ πέθανε στὰ κάτεργα...

—Ἄ, ἐπὶ τέλους! Καταλαβαίνω τώρα γιὰτί σᾶς λένε «Ἅγιο Παῦλο τῶν Ἀπάχηδων», εἶπα στὸν κ. Γκορόν. Σῶνατε τίς ψυχές τους...

Ὁ Παρισινὸς Σέρλοκ Χόλμς γέλασε καλοκάγαθα καὶ θυμήθηκε ἕνα ἄλλο περιστατικὸ τῆς σταδιοδρομίας του, ἡ ὁποία μοιάζει κ' ἕνα δλόκληρο ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

—Θὰ ξέρετε, μὸ εἶπε, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἐγκληματιῶν ἔχει πολ- λές φορές ἕνα μακάθριο χιούμορ. Ἄκουστε αὐτὴ τὴν παράξενη ἱστορία ἐνὸς ἐγκλήματος... Ἐνας νεαρὸς χασάπης πού πήγαινε δὺ φορές τὴν ἑβδομάδα διαλεχτὸ κρέας σὲ μιὰ πλούσια χήρα, συλλογίστηκε μιὰ μέρα νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ νὰ τὴ ληστέψῃ. Μὰ φοβόταν νὰ κάνῃ τὴ «δουλειά» μόνος του καὶ πήρε μαζί του κ' ἕνα φίλο του. Ἡ μητέρα τοῦ φίλου του, μιὰ φριχτὴ μέγαιρα, θέλησε κι' αὐτὴ νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ στάθηκε κάτω στὸ δρόμο γιὰ νὰ παραφυλάξῃ... Οἱ δὺ δολοφόνοι στραγγάλισαν τὴν πλούσια χήρα, ἔκαναν ἀνω-κάτω τὰ συρτάρια τῆς καὶ τέλος δὲν βρῆκαν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα... πενήντα φράγκα! Αὐτὸ τὸ ποσὸ φαίνεται ἀστείο σήμερα, μὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ γλεντήσουν πλουσιοπάροχα τρεῖς ἀνθρώποι. Οἱ δὺ δολοφόνοι λοιπὸν μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔδωσαν τὰ λεπτὰ τῆς μέγαιρας.

—Μπράβο, παιδιὰ μου, τοὺς εἶπε ἐκείνη. Τὰ καταφέρατε φίνα! Πάμε τώρα νὰ πιούμε κανένα ποτηράκι...

Τὸ ἐγκληματικὸ «τρίο» πήγε σὲ μιὰ ταβέρνα, ἔφαγε κι' ἔπινε ὅσο ἤθελε κι' ἔπειτα πήγε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ διασκεδάσι του σ' ἕνα θέατρο. Οἱ δὺ δολοφόνοι, ὅμως πού εἶχαν στραγγάλισι μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο τὴν... πλούσια χήρα, ὅταν εἶδαν στὴ δευτέρῃ πράξῃ τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ ἔργου νὰ σκοτώνῃ τὴν μητέρα τῆς ἡρωίδος, θύμωσαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν βρίζουν ψηλά ἀπὸ τὴ γαλαρία. Ἡ θορυβώδης αὐτὴ ἀνανάκτησις τους ἀναστάτωσε φυσικὰ τὸ θέατρο κ' οἱ ἀστυφύλακες ἀρπάξαν τοὺς τρεῖς γαζίες καὶ τὴ γρηῃ σὺντροφὸ τους καὶ τοὺς ὀδήγησαν ἀμέσως στὸ τμήμα. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα εἶχε ἀνακαλυφθῆ καὶ τὸ ἐγκλημά τους. Ἐνας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ καταστροφὴ τῶν Μεγάρων. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ γιὰ τὸν Μεγαρέα φιλόσοφο Στίλωνα. Ἡ ὑπέροχη ἀπάντησις τοῦ φιλοσόφου. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ σύνεσις Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, κλπ. κλπ.

Ὅταν ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς κατεδάφισε τὰ Μέγαρα, ρώτησε τὸν φιλόσοφο Στίλωνα ἂν ἔπαθε καμμιὰ ζημιὰ.

—Ὅχι!...ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Δὲν ἔπαθα καμμιὰ ζημιὰ, γιὰτί ὁ πόλεμος δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανένα κακὸ στὴν ἀρετὴ. Κανένας ἀπ' τοὺς στρατιώτες σας δὲν ζήτησε νὰ μοῦ πάρῃ λιγὴ ἀρετὴ ἢ λιγὴ σοφία!..

Ὁ φιλόσοφος Καρνεάδης ἔλεγε συχνὰ ὅτι τὰ βασιλόπουλα δὲν μαθαίνουν κανένα πράγμα τόσο τέλεια, ὅσο τὴν ἱππασία. —Γιὰτί κατηγορεῖς τὰ βασιλόπουλα, διδάσκαλε; τὸν ρώτη- σεν ἕνας ἀπ' τοὺς μαθητὰς του.

Κι' ὁ φιλόσοφος ἀπάντησε:

—Δὲν τὰ κακολογῶ, παιδί μου. Λέω ἐκεῖνο πού συμβαίνει. Τὰ βασιλόπουλα τὰ κολακεύουν ὄλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, κι' ἔτσι τοὺς εἶνε ἐντέλως ἀδύνατον νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἀλογο ἔμως δὲν ξέρει ποὺς εἶνε ἐκεῖνος πού τὸ καθολικεύει καὶ τὸν ρίχνει κάτω, εἴτε βασιλιάς εἶνε, εἴτε ἀπλὸς πολίτης. Εἶνε λοιπὸν ἀναγκασιμὰ τὰ βασιλόπουλα νὰ ξέρουν νὰ καθολικεύουν, ἐνῶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα πράγματα ὅτι καὶ νὰ ποῦν κ' ὅτι, κι' ἂν κάνουν, ὄλοι θὰ τὸ θροῦν σωστὸν...

Μιὰ μέρα πού ὁ σοφὸς Κυρηνάιος Ἄριστιππος εἶχε φοβερὲς ἀπενταρίες, πήγε στὸν βασιλεῖα Διονύσιο καὶ τὸν παρακάλε- σε νὰ τοῦ δώσῃ λίγα χρήματα.

—Μὰ σὺ δὲν εἶσαι, πού διδάσκες ὅτι ἕνας σοφὸς ἀνθρώπος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα; τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ Διονύσιος κατὰληκτικῶς.

—Βέβαια, δὲν τὸ ἀρνιέμαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄριστιππος. Δὸς μου ὅμως τὰ χρήματα πρῶτα καὶ θὰ στὸ ἐξηγήσω.

Κι' ἀφοῦ πήρε τὰ χρήματα στὸ χέρι, ξανάπε στὸν Διονύσιο:

—Ἐνας σοφὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα... γιὰτί θρίσκει τὸν τρόπο νὰ τὰ οικονομῇ εὐκόλα, ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμῆ, παραδείγματος χάριν!..

Ὅταν οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, κατακρίνανε ἀδικὰ τὸν Φίλιππο, τὸν πατέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οἱ ἀλλοῖκοι τοῦ ἀρχισαν νὰ τὸν παρακιν- νοῦν νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ σκληρῶς. Ἐκείνος ὅμως τοὺς ἀπάντησε:

—Ἄν μὲ κακολογοῦν οἱ Πελοποννήσιοι τώρα πού τοὺς ἔχω κάνει τοῦ κόσμου τὰ καλά, πόσα χειρότερα θὰ ποῦν γιὰ μένα, ὅταν τοὺς κάνω ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ κακὸ!..

Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλιάς τῶν Μακεδόνων, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ ῥήτορες τῶν Ἀθηναίων τὸν κατακρίνανε μπροστὰ σ' ὄλον τὸν κόσμο, εἶπε:

—Πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμῶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτί μοῦ βρίσκουν ὄλα τὰ σφάλματά μου. Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέ- λουν, μὲ κάνουν νὰ μὴν τὰ ἐπαναλαμβάνω!

γείτονας τοῦ θύματος τοὺς εἶχε δὴ μετὰ τὸ ἐγκλημα νὰ περ- νοῦν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δρόμο. Ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἔνδειξι οἱ ἀστυ- νομικοὶ κατὰφεραν σιγά-σιγά ν' ἀνακαλύψουν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ δρᾶσταί τοῦ στραγγαλισμοῦ, πού ἴσως δὲν θὰ ἔφευγαν ποτέ στὰ χέρια τους ἂν δὲν τοὺς ἔπιαναν τυχαίως ὡς ταραξίες! Ἡ γρηῃ μέγαιρα λοιπὸν πέθανε στὴ φυλακὴ κι' οἱ δὺ κακοῦργοι, στὴ λαμηττόμο...

Καθὼς βλέπετε, φίλε μου, τὸ μακάθριο χιούμορ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἔσπερνάει τὴ φαντασία καὶ τοῦ πιὸ πνευματώδους κι' ἐπινοητικῆ συγγραφῆς ἀστυνομικῶν διηγημάτων.

Κι' ὁ Παρισινὸς Σέρλοκ Χόλμς, ὁ περίεργος αὐτὸς «Ἅγιος Παῦλος τῶν Ἀπάχηδων», ἀφοῦ μού ἔδειξε ἕνα-ἕνα ὄλα τὰ ἀνατριχιαστι- κά ἐνθύμια τῶν πιὸ συνταρακτικῶν ἐγκλημά- των τῆς τριακονταετίας τοῦ 1870—1900, μ' ἀποχαίρησε μὲ τὸ ἀγαθὸ χαμόγελο ἐνὸς ἡσυχου ἀστοῦ πού ζῆ τώρα μὲ τίς ἀναμνήσεις του...

